

τῆ ἐν Κερπινῆ δ' οἰκίᾳ τούτων τῶν Ζηκιάων φυλάσσεται ἐπι-
μελῶς σημαία ἱερὰ, ἣν οἱ ἐν Κερπινῆ καὶ μάλιστα ὁ ἀποθανὼν Π. Ν.
Ζηκίης ὑποστηρίζουσιν ὡς τὴν γνησίαν σημαίαν τὴν εὐλογηθεῖσαν ἐν
Ἁγ. Λαύρᾳ ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ κατὰ Μάρτιον τοῦ 1821. Τὸ πρᾶγμα
εἶνε ἀξιὸν σοβαρῆς μελέτης καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῷ ἔργῳ μου τούτῳ ὀφείλω
νὰ παραθέσω καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Κερπινῶν ὑπὲρ τῆς σημαίας
ταύτης. Κατὰ τὰς πληροφορίας λοιπὸν τῶν πρώην δημάρχων Λ. Μπι-
τσάκου καὶ Γ. Λιάρη καὶ τοῦ νῦν δημογραμματέως Ι. Μέγαρη καὶ ἄλ-
λων, μέχρι τοῦ 1876 ἀνεγνωρίζετο ὅσον ἢ σημαία αὕτη καὶ κατ' ἔτος
ὁ δήμαρχος Κερπινῆς μετ' αὐτῆς καὶ ἐρίππιων καὶ πεζῶν καὶ τομπάνων
μετέβαινον διὰ Καλαβρύτων εἰς Ἁγ. Λαύραν καὶ ἐπανηγύριζον μετὰ τῶν
λοιπῶν τὴν ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆ 25 Μαρτίου· ἐπίσης λέγεται ἐκεῖ ὅτι
περὶ τὸ 1850 ὁ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτὴς τῆς Ῥωσικῆς ἐπισκερθεὶς τὴν
Κερπινὴν ἐζήτησε καὶ ἐν θαυροῖς προσεκύνησε τὴν ἐν θήκῃ τότε καὶ
νῦν κεκλεισμένην σημαίαν, ἐπανελθὼν δ' εἰς Ἀθήνας προὐκάλεσε τὴν
τότε Κυβέρνησιν νὰ τὴν ζητήσῃ, ὅπως κατατεθῆ εἰς τὸ ἐθνικὸν μου-
σεῖον, ἀλλ' ἐσταμάτησε τὸ πρᾶγμα ἕως ἐκεῖ, διότι οἱ Κερπινῶται
ἐζήτησαν ὡς ἀντάλλαγμα τὴν ἱδρυσιν ἑλλ. σχολείου καὶ ἄλλου τινός.
Ἡ σημαία δ' αὕτη ἦτο ἀνέκαθεν κτῆμα τοῦ δήμου καὶ ἔμενον ἐν τῷ
δημαρχεῖῳ, ὅτε τῷ 1876 ὁ σημαιοφόρος Φ. Μέρμηγκας ἐπιστρέφων εἰς
Ἁγ. Λαύρας μετὰ τῆς σημαίας ἐκ τῆς τελετῆς, ἀντὶ νὰ τὴν διευθύνῃ
εἰς τὸ δημαρχεῖον, παρέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν πολιτικῶς ὁμορροῦντα
αὐτῷ καὶ ἀντίθετον τοῦ δημάρχου Ἰω. Ν. Ζαῦμην, ἐξ οὗ καὶ προὐ-
κλήθη συμπλοκὴ μεταξὺ τῶν δύο πολιτικῶν μερίδων, ἔκτοτε δ' οὔτε

εις Ἄγ. Λαύραν ὠδηγήθη πλέον ἢ σημαία αὐτὴ καὶ ἀφ' ἑτέρου κατέχεται ὑπὸ τῶν Ζαΐμαίων μέχρι τοῦδε. Ὅτε δὲ τῷ 1895 ἡ ἐπίσημος τῆς Ἄγ. Λαύρας σημαία ζητηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις Καλαβρυτινοῦ συλλόγου ἐκομίσθη ἐν πομπῇ εἰς Πάτρας καὶ ἐνθουσιωδῶς γενομένη δεκτὴ ἀνεγνωρίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ τότε προέδρου τοῦ συλλόγου ἱατροῦ Θεοδ. Ν. Ζαΐμη, ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Παν. Ν. Ζαΐμης παρεπονήθη εἰς αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ ὡς μὴ ἐπιμείναντα εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἐν Κερπινῇ σημαίας ὡς τῆς ἀληθοῦς, διὰ τὴν ἀφάνειαν τῆς ὑποίας μετὰ τὸ 1876 αὐτὸς (ὁ Παναγιώτης) ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐν Κερπινῇ ὡς παραίτιος ἄτε μὴ ἀποδοῦς αὐτὴν τῷ Δῆμῳ, εἰς ὃν ἀνήκε.

Πρὸς μείζω δὲ στήριξιν τῆς ἰδέας αὐτῶν περὶ τῆς γνησιότητος τῆς σημαίας ταύτης οἱ ἐν Κερπινῇ ἐπικαλοῦνται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀντίγραφον μαρτυρικοῦ τοῦ Πρωτοσυγγέλου Φιλαρέτου Δημητρίου, γεννηθέντος τῷ 1797 ἐν Κλαπατσούνῃ, διακόνου ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἀειμνήστου Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ καὶ εἶτα ἐπὶ 42 ἔτη ἐπισκοπικοῦ ἐπιτρόπου ἐν Αἰγίῳ, ὁ ἀντίγραφον ἔχει ὁ ἐν Κερπινῇ δημοδιδάσκαλος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Κερπινῆς τοῦ 1888, καθ' ὃ προετάθη ἵνα ἀντίτυπον τῆς σημαίας ταύτης παρασκευασθῆν καλλιτεχνικῶς ὑποβάλλῃ ὁ δῆμος Κερπινῆς ὡς ἐκθέτης εἰς τὴν τότε ἐπιτετιμένην ἐκθεσιν τῆς Δ' Ὀλυμπιάδος ἐν Ἀθήναις. Τὰ εἴδη ταῦτα, καὶ μάλιστα τὸ μαρτυρικὸν τοῦ Φιλαρέτου, ἀναγράφουσι τὴν ἱστορίαν τῆς σημαίας. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ σημαία αὐτὴ, ἣτις νῦν εἶνε σχεδὸν κτετρακωμένη ἐκ σφαιρῶν καὶ εἶνε κεντημένη φιλοκάλως ἐκ χρυσοῦ καὶ μετάλλου καὶ ἀπεικονίζει ἐτέρωθεν μὲν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος (συμβολίζουσαν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ γένους), ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς στρατηλάτας μεγαλομάρτυρας Γεώργιον καὶ Δημήτριον (ὡς συμβολίζοντας τὸ ξίφος, δι' οὗ ἐπῆλθεν ἡ Ἐλευθερία), ἀπεστάλη ἐκ Κων. πόλεως πρὸ τῆς ἐναρξέως τοῦ ἀγῶνος ὑπὸ τῶν Ἐταίρων τῆς Φιλ. Ἐταιρείας τῷ Ἀσπμ. Ζαΐμη, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Ἄγ. Λαύραν κατὰ τὴν ἐναρξιν καὶ τὴν εὐλογίαν τῶν ὄπλων ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ μετενεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ν. Φραγκάκου, Γεωρ. Λεγουρίτου καὶ Στ. Σαρδελιάνου, καὶ ἀγισθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ὡς διὰ τοῦτο παρεσκευασμένη ἐχρησίμευσεν ὡς πολεμικὴ σημαία τῶν Πετμεζαίων καὶ λοιπῶν κατὰ τὴν ἄλωσιν τῶν Καλαβρύτων, εἶτα δ' ἐχρησιμοποιήθη καὶ ἐν Πάτραις καὶ ἐν Τριπόλει καὶ ἐν Μεσολογγίῳ ὑπὸ τὸν Ἀν. Ζαΐμην τῷ 1822 καὶ τέλος ἐν Πάτραις αὖθις τῷ 1823, ὅτε ἐν τινὶ μάχῃ παρὰ τὸ Σαραβάλιον αἰχμαλωτισθεῖσα ἐπωλήθη ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς Ἐβρούς. Ὑπὸ τούτων δ' εἶτα ἐκτεθειμένη εἰς πώλησιν

ἐν Ζακύνθῳ εὐθὺς μετὰ τὴν αἰγμαλωσίαν ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ ἐν Πάτραις ἐμπόρου Σωτηρίου Μήγαρη Κερπινιώτου καὶ ἰδόντος αὐτὴν κατὰ τὴν ἐν Ἁγ. Λαύρα τελετὴν καὶ ἐξηγορήσθη ἀντὶ ἀδράς πληρωμῆς (ἢ ἢ 100 ταλλήρων) καὶ ἀπεστάλη εἰς Κερπινίην, ὅπου μὴ χρῆσιμποιηθεῖσα πλέον ἐν τῷ ἀγῶνι ἀπέμεινε κατόπιν ὡς κτήμα τοῦ δήμου Κερπινῆς τῆ ἀνοχῆ πάντων ὡς ἀγορασθεῖσα ὑπὸ Κερπινιώτου καὶ ἀποσκληῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς τοὺς δημογέροντας Κερπινῆς.

Αὕτη εἶνε ἐν ὀλίγοις ἡ ἱστορία τῆς σημαίας τούτης κατὰ τὸν Π. Δημόπουλον. Κατὰ δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην πάντως μὲν ἐχρησίμειυσε καὶ αὕτη ὡς πολεμικὴ σημαία τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος καὶ συνεπῶς εἶνε ἀνταξία ἴσης εὐλαβείας καὶ λατρείας πρὸς τὸ ἐν Ἁγίᾳ Λαύρᾳ Λάβαρον, ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ τοῦ Λαβάρου ἐπιχειρήματα προφανῶς εἶνε πολὺ ἀνώτερα. εἰς τοῦτο δὲ κατέληξαν καὶ πάντες σχεδὸν οἱ περὶ τούτου γράψαντες ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι· προσέτι δὲ καὶ ὅτι εἶχε παρασκευασθῆ ὡς τοιαύτη ἢ ἐν Κερπινῆ σημαία ὑπὸ τῶν Ἑταίρων τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας φάνεται μοι λίαν ἀμφίβολον, ἀφοῦ οἱ μὲν Ἑταῖροι εἶχον ὡς σημαίαν, ὡς γνωστὸν, τὸν φοῖνικα, εἰς οὐδέναι δ' ἀλλαχοῦ ἐπεμφαν σημαίαν ἀνάλογον τῆ ἐν Κερπινῆ. Οἱ δὲ μεταγενέστεροι λόγιοι ὡς ἐρευνησῶσιν ἀκριδέστερον τὰ πράγματα καὶ ὡς ἀποδώσωσι τὸ ἱστορικὸν δίκαιον ἐνθ' αὐτοῖς.